

У Понорниці Чернігівської області адвентисти відкрили сучасний спорткомплекс

Старість страшна не тільки хворобами. Прикро те, що людина з віком втрачає здатність дивуватися. Все вже було, все приїлося, все не те...

Я ще й не дуже старий, та чимось зацікавити мене важко. Але днями я ходив із відкритим ротом, заглядав в усі куточки дива-дивного і думав собі: «Як таке може бути? Як – далеко від моїх і ще багатьох зацікавлених очей – в Понорниці виріс такий красень?».

Та про все по порядку. В суботу під вечір зателефонував Олег Іванович Білан: «Поїхали в Понорницю, глянемо на новозбудований спорткомплекс». Погодився. Їдемо. В моїй уяві – великий шкільний спортзал, перебудований з якогось колгоспного хліва.

Минаємо Понорницю, і зліва, на виїзді – оте диво. Це не спортзал. Це – спорткомплекс. Величний, яскравий, світлий, сучасний, продуманий, функціональний. Напевне, в своєму класі – найкращий в області.

Заходимо в середину. Нас зустрічає керівник закладу Сергій Гончаров. Молодий чоловік пишається своїм дітищем, з радістю і гордістю водить нас кабінетами, залами. І розповідає, розповідає... Він не просто керував будовою, він багато робіт зробив своїми руками. Спробую розповісти і вам, шановні читачі. Може, щось сплутаю, це не пряма мова...

Ідея побудови спорткомплексу виникла у Володимира Миколайовича Бородюка десь чотири роки тому. А втілював її у життя його син – понорницький підприємець Андрій Бородюк. Будували 3,5 роки на місці старого приміщення молокозаводу. Від самого початку

директором будови був Сергій Гончаров, який тільки закінчив Чернігівський педагогічний університет. Та довелось освоїти будівельну професію.

В спорткомплексі – ігровий зал розміром 24 на 18 метрів з блискучою паркетною підлогою. Душові, роздягальні, столова, кімнати відпочинку – все світле, сучасне. Ще – тренажерний зал, кардіозал. До речі, в кардіозалі зручні бігові доріжки. Оце б моїм бігунам такі!

Опалюється дровами. Всюди тепло. Підлога в тренажерних кімнатах з підігрівом. Весь інвентар – гарний і сучасний. Працює спорткомплекс з 08.00 до 22.00. Для дорослих вартість місячного абонементу – 300 грн. (12 занять), з тренером (Юрій Гончаров) – 500 грн. (12 занять).

Ігровий зал для дітей безкоштовний. Там будуть проводитися тренування юних футболістів та волейболістів (дівчата). Для дорослих оренда ігрового залу – 200 грн. за годину.

Ходимо, випробовуємо тренажери. Приїжджає господар комплексу Андрій Бородюк. Це вже не той спортсмен, якого я знав років шість тому з волейбольних стартів – жорсткий, напористий. Зараз він спокійний, неконфліктний. Висловлюю своє захоплення спорудою і запитую: «Не жаль коштів?». «Та ні, хотілося щось зробити для земляків. В першу чергу – для дітей.

Мрію, щоб на заняттях в спорткомплексі була атмосфера доброти, взаємоповаги. Щоб діти мінялися в кращу сторону, вчилися любити, були патріотами рідного селища. В певний час я відкрив для себе Бога, а він навчив мене любити ближніх. А щодо коштів: коли вони в тебе є, виникає питання – куди їх вкласти? Можна в бізнес чи в предмети розкоші. А можна для всіх зробити зал. Мені тут жити. Хочу, щоб людям в Понорниці жилося цивілізовано і затишно. А спорт для молоді – це головне».

– Чому зал такий шикарний, можна було б дешевше зробити?

– Так я звик: якщо робити щось, то якісно, по-справжньому.

– Є ціль заробляти гроші за допомогою платних послуг?

– Та хіба в Понорниці можливо заробити на платних спортивних послугах? Якщо була б така ціль, будував би у Чернігові.

– На опалення багато коштів витрачаєте?

– Ми тільки розпочали роботу, тож буде видно. Але зал добре утеплений: і стіни, і дах.

– У вас можна буде проводити районні та обласні турніри?

– Ми готові до співпраці. Чотири роки опанували будівельні професії, тепер опановуємо спортивний менеджмент. Всі разом знайдемо потрібний напрямок і графік роботи. Багато буде залежати від бачення директора спорткомплексу – Сергія

Гончарова.

До речі, на вулиці біля споруди вже побудований майданчик для пляжного волейболу. В планах – дитячий майданчик та вуличні тренажери...

Дякую господарям. Якби я жив десь близько від Понорниці, обов'язково їздив би в їхній зал....

Неділя. Вечір. Біля спорткомплексу Бородюка – десятки автомашин. В залі кипить життя. Тренуються місцеві жителі (абонементи придбали вже 26 осіб), люди з навколишніх сіл. В ігровому залі проходить товариська гра з волейболу між хлопцями Жованика та місцевою командою. Всі в захваті. Такий гарний куточок спортивної цивілізації перекочував із мрій в реальне життя – в Понорницю. І він доступний кожному.

І якось сумно було мені сьогодні заходити в такий любий «Аполлон». Йому вже майже 30 років. Все застаріле, потребує серйозної реконструкції. Особливо – підлога ігрового залу. А от в Понорниці.... Не сумніваюсь, що з часом там будуть відпочивати і тренуватись і місцеві жителі, і жителі селищ Авдіївка, Деснянське, Покошичі, Верби, а також і всієї округи. Людям пощастило, що Андрій Бородюк з друзями збудував для всіх такий сучасний спорткомплекс!

Володимир Лучко
Джерело